

ÁRONOVSKÉ POŽEHNANIE

„Pozdvihnite svoje ruky ku svätyni a dobrorečte Hospodinovi.
Nech ťa požehná Hospodin zo Siona, ktorý učinil nebo i zem.“

(Žalm 134,2-3)

Lekcia: Nu 6,22-27

TEXT: NU 6,24-26

Milí bratia a milé sestry!

Nie raz si pri blahoželaní k narodeninám či meninám prajeme Božie požehnanie. Ale koľkokrát uvažujeme nad tým, čo pre našich bratov či naše sestry znamenajú tieto slová? Často sa dokonca aj lúčime slovami: „Boh ti žehnaj!“ Ale čo vlastne prajeme svojim blíznym touto vetou? „Prajem ti Božie požehnanie!“ „Nech ťa Boh žehná!“ alebo – ako sme čítali v dnešnom texte: „Nech ťa požehná Hospodin!“ Dnes by som našu pozornosť rada upriamila na dve veci:

1. Rada by som krátko hovorila o požehnaní, o jeho dôležitosti a potrebe,
2. potom niekoľko slov o Áronovskom požehnaní a o tom, čo nám v ňom núka Hospodin.
1. V požehnaní sa človek stáva účastníkom takej sily, ktorú by sám za žiadnych okolností nedosiahol. Božie požehnanie spočíva na každom Jeho stvorení, lebo Hospodin požehnaním uzavrel dielo stvorenia. Požehnal človeka i všetko, čo pre neho stvoril. Každý Boží tvor – či si to uvedomuje alebo nie – je účastníkom Božieho požehnania. Ale Hospodin si svojich vyvolených nevyberá iba tak – náhodne. Nevyberá si pasívnych účastníkov svojho požehnania. Nie z týchto pasívnych ľudí si chce vytvoriť svoj ľud. Preto, keď si povoláva Abraháma, hovorí mu: „Buď požehnaním!“ Ten, kto prijal od Hospodina požehnanie, musí niečo aj urobiť, aby ho odovzdal ďalej. Aby sa on sám stal akousi anténou požehnania. Aby rozhovor, stretnutie s takýmito požehnanými ľuďmi boli požehnaním pre ostatných. Počínajúc od putovania na púšti bolo požehnávanie výsadou kňazov. Oni mali právo i povinnosť na začiatku i na konci bohoslužieb požehnať tých, ktorí im boli zverení. Táto prax s menšími či väčšími zmenami trvá až dodnes a bude trvať aj naďalej – veď ľud Boží nemôže žiť bez požehnania. Všetci potrebujeme požehnanie Hospodinovo.
2. Skúsme teraz spoločne pouvažovať o Áronovskom požehnaní. Odznie takmer na každej bohoslužbe a možno sa už stalo akýmsi zvykom pre veriacich. Možno už ani nepočúvame každé slovo, možno už ani nevnímame jeho význam pre nás. Možno už aj naši veriaci vedia odrecitovať jednotlivé vety tohto požehnania a možno im už neprikladajú takú vážnosť, akú by si zaslúžili.

Požehnanie pozostáva z troch častí, z ktorých každá obsahuje dve, navzájom sa dopĺňajúce prosby: Nech ťa požehná Hospodin a nech ťa ochráni. Nech rozjasní Hospodin svoju tvár nad tebou a nech ti je milostivý. Nech obráti Hospodin svoju tvár k tebe a nech ti udelí pokoj.“

„Nech ťa požehná Hospodin!“ Mohli by sme sa opýtať, v čom spočíva Božie požehnanie pre Jeho ľud.

V tom, že nás ochráni. V tom, že ochráni svoj ľud, putujúci na púšti, na ktorý počas cesty číha tak veľa nástrah. Tam sú cudzie kmene, ich náboženstvo, ich modly. V tom čase, ako aj v našom období je pravdou, že satan číha ako lev, koho by zhltol. Veľa vecí odlákavalo Boží ľud od ich ochrancu a pastiera. Prírodné katastrofy, protivenstvá, spomienka na egyptské masné hrnce, a mohli by sme pokračovať ďalej a ďalej. Ale Hospodin ochráni srdce svojho

ľudu od zblúdenia. Ochráni život svojho ľudu pred záhubou. Robí to ako dobrý Pastier pre svoju stratenú ovečku. Keď teda ľud odchádza od svätyne, a keď sa každý vracia späť do svojho domova, ľud mohol vedieť, že nebude putovať bez pastiera. Mohli si byť istí, že bude Niekto, Kto ich ochráni. Koľko ľudí putuje dnes týmto svetom a koľkí si neuvedomujú, že ich Niekto ochraňuje, že spočívajú v Niečej ochrannej ruke, že Niekto na nich dohliada, že k Niekomu patria. A koľkokrát cítime i my, ktorí z týždňa na týždeň počujeme či hovoríme Áronovské požehnanie, že niet nikoho, kto by nás ochraňoval. Často vyhorievame vo svojej službe a zabúdame hľadiť na nášho Ochrancu.

Hospodin však nekončí týmto sľubom. Jeho ľud Ho môže prosiť i ďalej: „Nech rozjasní svoju tvár nad tebou.“ Milosť Božia sa nám zjavuje v jasnosti Jeho tváre, v Jeho prítomnosti. Je to zjavenie Božej kráľovskej velebnosti, výsosti, prítomnosti. Spomeňme si len na ten príbeh, keď si Mojžiš musel zakryť tvár pred zjavením Božej slávy. Keď nás teda ožiarila lúče Božieho svetla, keď nad nami zažiaril Jeho obličaj, odhalí v nás všetko, ale svojou láskou aj pozakrýva všetko, čo nie je v súlade s Jeho vôľou. Odhalí pred nami naše slabosti, ale aj naše hriechy. Ale prikryje pred naším zrakom strach, sklúčenosť, nástrahy tohto sveta. Tento sľub je pre nás vyjadrením istoty Božej blízkosti a prítomnosti.

A v Jeho prítomnosti je vždy zmilovanie: „Nech rozjasní Hospodin nad tebou svoju tvár a nech ti je milostivý.“ Hospodin sa zmiloval nad svojím starozákonným ľudom, keď ho vyviedol z púšte, keď mu pripravil miesto na zemi oplývajúcej mliekom i medom, keď im dal kráľov, aby spoznali, že jedine On je ich opravdivým Kráľom, keď ich v pravde svojho slova viedol ďalšími nástrahami života.

A zmiloval sa i nad svojím novozákonným ľudom, keď k nemu poslal svojho Syna, ktorý zostúpil na zem a niesol naše bremená i naše hriechy až na drevo golgotského kríža.

V rozjasnení a obrátení Božej tváre k nám sa skrýva nesmierna milosť. Jeden dar, ktorý by sme my sami nikdy nedosiahli, a tým je pokoj. Pokoj, ktorý neznamená len telesné či duševné blaho, ale aj pokoj s Hospodinom a zmierenie s našimi blíznymi. Pokoj v rodine a harmóniu v prírode. Ten pokoj, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum, a ktorý je schopný ochrániť naše srdcia i mysle v Kristovi Ježišovi.

Požehnanie je teda pripravené. Ale či sme aj my schopní prijať ho, aplikovať na seba a stať sa požehnaním pre iných? K tomu, aby sme prijali požehnanie, potrebujeme nasledovať Božieho príklad ľudu.

Ľud prijal požehnanie až potom, čo bol očistený, keď preukázal Hospodinovi svoje obetné dary. Aj pre nás je dôležitá túžba po očistení, odpustení hriechov a prijatie odpustenia, z ktorého potom vyplýva obeta. Obeta vd'akyvzdania. Kým sa neoslobodíme od hriechov, Hospodin nás nemôže požehnať, a už vôbec nás nemôže urobiť požehnaním. Nie je totiž jedno, akým srdcom prijímame požehnanie. Pre nás samotných by malo byť veľmi dôležité prijať požehnanie do čistého srdca a tešiť sa z neho.

Starozákonní kňazi spomenuli v tomto krátkom texte meno Božie trikrát. Nie je to náhoda ani žiadne magické čary. Už v tomto starozákonnom období môžeme nájsť Svätú Trojicu. Ochrannú ruku Boha Otca, milostivú tvár Ježiša Krista, a večnú účasť Ducha Svätého, z ktorej k nám vane trvalý pokoj. Je pre nás pripravená ochrana, odpustenie i dar posvätenia. Je pre nás pripravená ochranná ruka i láska Hospodinova, Synova milosť i spočinutie Ducha Svätého na nás. Prijmeme tieto dary, rozdávať ich ďalej a žime v súlade s nimi. Nesprávajme sa ako Izrael, ako Boží ľud, ktorý vymenil jasnosť Jeho tváre za tmu svojich modiel, ktorý zanechal pôdu milosti a odovzdal sa pod nadvládu Zákona, ktorý dovolil, aby na miesto poriadku, čistoty a svätosti nastúpili neporiadok, nečistota a modlárstvo.

Žime teda, bratia a sestry, v súlade s požehnaním: prijmeme ochrannú Božiu ruku, neodvracajme sa od jasnosti obličaja nášho Pána Ježiša Krista a usilujme sa zachovať vo svojom živote i v živote našich zborov pokoj, ktorý nám dáva Duch Svätý darom zmierenia. Amen.